

LOUPEŽNÍK ZUŘIVOUS SE VRACÍ

Otfried Preussler

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

*Tuto knihu věnuji svým synovcům a neteřím a všem dětem,
které mají rády příběhy z loutkového divadla.*

© 2012 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2024

Translation © Viola Somogyi, 2024

Illustrations and cover © Sofie Helfert, 2024

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7684-342-4

Jednou v poledne stála Kašpárkova babička u plotny a smažila klobásky. Vedle pánve byl na plotně velký hrnec kyselého zelí. Ze zelí stoupala pára, klobásky prskaly a celý dům naplňovala nepopsatelně nádherná vůně. Každý hned poznal, že je dneska čtvrtek, protože ve čtvrtek byly u Kašpárkovy babičky vždycky klobásky s kyselým zelím.

Klobásky s kyselým zelím bylo Kašpárkovo a Jozífkovo oblíbené jídlo. Kdyby to bylo na nich, musel by mít týden sedm čtvrtků – anebo ještě lépe čtrnáct. Proto chodili ve čtvrtek domů na oběd obzvláště přesně na čas.

O to zvláštnější babičce přišlo, že se dnes opozdili.

„Kde jen můžou být?“ pomyslela si. „Už jsou tři minuty po poledni, snad se jim nic nepříhodilo?“

Babička odstavila pánev a hrnec s kyselým zelím z plotny. Potom odsunula pokličku na stranu, aby se zelí mohlo odpařit. V příštím okamžiku ji zahalil mohutný oblak páry z kyselého zelí a skla skřípce se jí zamlžila tak silně, že nic neviděla.

„To je ale hloupé!“ zvolala. „Když už musím nosit skřípce, mělo by skrz něj přinejmenším být vidět!“

Rychle si sundala skřípec z nosu, aby ho mohla utřít cípem zástěry – a vtom uslyšela kroky na zahradní cestičce, těžké, rychlé kroky, které určitě nepatřily Kašpárkovi ani Jozífkovi. Vzápětí se rozletěly dveře a do kuchyně někdo vrazil.

„No, no!“ řekla Kašpárkova babička. „Ne tak divoce, pane nadstrážmistře! Proč nezaklepete?“

Bez skřípce viděla všechno jen rozmazaně. Ale přece toho viděla dost, aby si všimla, že muž, který jí vtrhnul do kuchyně, na sobě má modrý kabát se stříbrnými knoflíky a červeným límcem, na hlavě helmu a po boku šavli – a že to tedy musí být pan policejní nadstrážmistr Alois Funidlo, jediný člověk v městečku, který vlastní modrý kabát se stříbrnými knoflíky a s červeným límcem.

„Tady to ale příšerně krásně voní!“ zvolal pán s červeným límcem.

Jeho hlas sice připadal babičce povědomý, hlas pana Funidla to ale nebyl. „Kdo to jen může být?“ pomyslela si. A jak tak uvažovala, úplně zapomněla si skřípec utřít a zase si ho nasadit.

Muž v modrém kabátě se stříbrnými knoflíky mezitím přistoupil k plotně a objevil pánev s klobáskami.

„Klobásky s kyselým zelím!“ vydechl okouzleně. „Čtrnáct dní jsem byl jen o chlebu a vodě – a teď klobásky s kyselým zelím!“

Potom se otočil k babičce a pohrozil jí šavlí.

„Honem!“ zvolal. „Sem s klobáskami a kyselým zelím, mám hlad a spěchám!“

Kašpárkova babička se rozhořčila.

„No dovolte, pane nadstrážmistře – vy si snad děláte legraci?“

Muž ji hrubě přerušil: „Nedělejte drahoty, babičko – anebo snad nevíte, kdo před vámi stojí? Nasadte si skřípec, ale rychle!“

„Ano, jistě!“ Babička si otřela skřípec a nasadila si jej. Vzápětí zbledla jako čerstvě vyprané prostěradlo. „Proboha – to jste vy? Myslela jsem, že už čtrnáct dní sedíte v požární zbrojnici, za mřížemi a pod zámkem!“

„Tam už mi to stačilo, babičko!“

„A jak jste přišel k té uniformě a šavli? Jen počkejte, až se to dozví pan nadstrážmistr!“

Muž v policejní helmě se zasmál a odsekl: „Ten už to dávno ví. A teď sem s těmi klobáskami a kyselým zelím, nebo poznáte, zač je toho loket, jako že se loupežník Zuřivous jmenuje!“

Kašpárkova babička se podívala na hodiny v kuchyni. Bylo osm minut po dvanácté. Kde jen Kašpárek a Jozífek vězí? Vzala talíř z kredence, položila na něj jednu klobásku a přidala lžící zelí.

„Jednu klobásku?“ Loupežník praštil pěstí do stolu. „Zbláznila jste se? Chci všechny klobásky a všechno zelí, co je v hrnci. Rozumíte?“

Co babičce zbývalo? Naložila mu na talíř všechny klobásky a vedle postavila hrnec s kyselým zelím.

„Tak se mi to líbí!“ vykřikl Zuřivous a donutil babičku, aby si přisedla ke stolu. „Abyste mi tu nedělala žádné hlouposti. Dobrou chuť!“

Babička seděla na židli a musela přihlížet, jak se Zuřivous láduje klobáskami. Celkem jich bylo devět, jako každý čtvrtek. Zuřivous je spolykal tak rychle, že se po nich jen zaprášilo. Kyselé zelí jedl přímo z hrnce. Že přitom pokecal ubrus, mu bylo jedno.

„To byla dobrota!“ zafuněl, když zelí a klobásky spořádal. „Zatraceně mi to chutnalo, babičko! A teď dávejte hezky pozor. Na hodinách v kuchyni je čtvrt na jednu. Zůstanete tu teď deset minut sedět a budete zticha jako myška. Za deset minut můžete pro mě za mě zavolat o pomoc – ale ani o minutu dřív. Rozumíte?“

Babička mu neodpověděla.

„No tak!“ vykřikl loupežník. „Slyšíte mě? Proč nic neříkáte?“

Babička ale mlčela dál.

Seděla na židli a nehýbala se.

Přesně ve chvíli, kdy Zuřivous spolkl špičku poslední klobásky, totiž omdlela – částečně vzteky, částečně strachy.

Kašpárek a jeho kamarád Jozífek byli rybařit na městském potoce, nechytili ale nic kromě staré metličky na šlehání a prázdné láhve od octa. Metličku hodili zpátky do vody, láhev si nechali. „Protože,“ prohlásil Kašpárek, „v ní můžeme hodit do vody dopis, kdyby to někdy bylo potřeba.“

Jako každý čtvrtek by i dnes přišli na jídlo opravdu včas, kdyby po cestě nezažili podivnou příhodu.

Když šli přes náměstí, uslyšeli z požární zbrojnice slabé volání.

„Copak?“ řekl Kašpárek. „Vypadá to, že má Zuřivous špatný den. Poslouchej, jak nadává a kleje!“

„On nenadává,“ odpověděl Jozífek, „ale volá o pomoc. Možná ho rozbolel zub nebo břicho.“

Kašpárek po událostech s babiččíným mlýnkem na kávu nebyl se Zuřivousem nijak zadobře. „Doufám, že ho bolí nejen břicho, ale i zuby,“ prohlásil, „a že se mu ještě k tomu udělala na každém prstu na noze dvě kuří oka!“ Přesto se ale rozběhli s Jozífkem k požární zbrojnici, aby se podívali, co se tam děje.

Požární zbrojnice měla jediné malé okénko, které bylo samozřejmě zamřížované. Když jste se ale postavili pod ně, bylo slabému volání rozumět velmi dobře.

„Pomóc!“ ozývalo se z požární zbrojnice. „Pomóc, zavřeli mě tu! Otevřete, pusťte mě ven!“

Kašpárek a Jozífek se dali do smíchu.

„To by se vám líbilo!“ volali. „My jsme rádi, že tam konečně jste, pane Zuřivousi!“

Před čtrnácti dny pomohli loupežníka dopadnout.

Dostali za to od pana starosty za odměnu pět set padesát pět korun a padesát pět haléřů a pan strážmistr Funidlo byl povýšen na nadstrážmistra.

„Pusťte mě!“ volal hlas. „Já nejsem loupežník Zuřivous!“

„Jasně,“ smál se Kašpárek. „To my víme, vy jste Karkulka a sedm trpaslíků!“

„Ne, zatracená práce! Já jsem nadstrážmistr Funidlo!“

„Přestaňte už konečně křičet, pane nadkradmistrě – za chvíli sem přijde policie!“

„Nesmysl! Policie jsem já sám! Copak mě nepoznáváte podle hlasu? Pusťte mě ven, jsem veřejný činitel!“

Kašpárek a Jozífek slabému hlásku nevěřili ani slovo. Všechno jim bylo naprosto jasné. Zuřivous je chce napálit, ale to se mu nepodaří.

„Jestli jste opravdu nadstrážmistr Funidlo,“ řekl Kašpárek, „tak se postavte k oknu, ať na vás vidíme!“

„To nejde. Ležím svázaný na zemi. Jestli mě okamžitě nepustíte ven, vystavujete se trestnímu postihu! Rozuměli jste? Vystavujete se trestnímu postihu!“

Kašpárek a Jozífek si věděli rady i tentokrát. Jozífek se postavil zády ke zdi požární zbrojnice, Kašpárek mu vyšplhal na ramena a nahlédl do zamřížovaného okna.

„Tak dělejte!“ vykřikl. „Ukažte se, kde se schováváte?“

„Ležím tady dole, za hasičskou stříkačkou. Vidíš mě?“

„Nevidím,“ odsekl Kašpárek, „to by to auto muselo být skleněné. Jen si nemyslete, že vám na ty vaše hloupé prolhané historky někdo naletí!“

„Ale to nejsou žádné lži! To je čistá, úřední a policejně ověřená pravda! Proším vás, věřte mi a pusťte mě ven! Co mám udělat, abyste mi konečně uvěřili?“

Kašpárek a Jozífek by ho rádi ještě chvíli poslouchali. Dělal jim radost, že se jich loupežník Zuřivous takhle doprošuje.

Vtom ale hodiny na věži radnice odbily čtvrt na jednu a oni si vzpomněli, že je dnes čtvrtek.

„Klidně si kňourejte dál!“ zavolal Kašpárek do okna. „Já a můj kamarád Jozífek už bohužel musíme domů na oběd, pane zlodějmistře Zuřivouši – nebo si myslíte, že kvůli vám necháme splasknout klobásy?“

Kašpárek a Jozífek měli nejdřív dojem, že se na ně babička hodně zlobí, protože přišli domů tak pozdě. Seděla nehybně za kuchyňským stolem a tvářila se, jako by je chtěla potrestat mlčením.

„Babičko!“ prosil Kašpárek. „Prosím, nezlob se na nás – opravdu za to nemůžeme!“

Vtom si ale všiml, že s babičkou něco není v pořádku.

„Jemináčku! Mám dojem, že už zase omdlela!“

Jozífek ukázal na prázdnou pánev a hrnec od kyselého zelí.

„Možná se zlobí, že jsme nepřišli na jídlo včas,“ napadlo ho. „Rozčílila se, všechno snědla sama a pak se jí udělalo špatně.“

„Možná,“ řekl Kašpárek. „Devět klobásek a celý hrnec kyselého zelí je ale na ni trochu moc.“

Společně babičku odnesli na pohovku. Potřeli jí čelo a spánky francovkou a přidrželi jí pod nosem čerstvě rozříznutou cibuli. Z toho se babička příšerně rozkýchala, a když dokýchala, posadila se a začala se kolem sebe rozhlížet jako někdo, kdo zapomněl, kdo je a jak se jmenuje. Pak uviděla prázdnou pánev a hrnec na zelí na kuchyňském stole – a v tu ránu se jí vrátila paměť.

„Nebudete mi věřit, co se stalo!“

Babička rychle pověděla Kašpárkovi a Jozífkovi o příhodě se Zuřivousem.

„Není to strašné?“ zvolala. „Ani za bílého dne si v tomhle městě nemůžu být jistá svým životem, natož klobáskami! To by mě zajímalo, od čeho tu je policie!“

Babička se s povzdechem zhroutila na pohovku a vypadalo to, že vzápětí znovu omdlí. Slabým hlasem poprosila Kašpárka a Jozífka, aby běželi za nadstrážmistrem Funidlem a případ mu nahlásili.

„Jak ho znám,“ vzdychla, „sedí teď na strážnici za psacím stolem a dává si šlofíka po obědě.“

„Dneska sotva!“ namítl Kašpárek.

A přestože měl příšerný hlad (ve čtvrtek totiž vždycky snědl jen půlku snídaně, aby měl ještě větší chuť na klobásky a kyselé zelí k obědu), štouchl svého kamaráda Jozífka do žeber a vykřikl:

„Honem do požární zbrojnice!“

Kamarádi se už o babičku dál nestarali, otočili se a uháněli ke dveřím.

„Ale, ale – copak to máte za lubem?“

Babička se na ně udiveně zahleděla.

Podařilo se jí překonat mdloby, které se o ni znovu pokoušely. Odklopýtala podél pohovky ke stolu a od stolu ke kredenci. Tam si na posilněnou dopřála dvě skleničky meduňkového likéru, třikrát se pořádně oklepala a pak se rozběhla za Kašpárkem a Jozífkem.

K požární zbrojnici byly dva klíče. Jeden měl u sebe pan nadstrážmistr Funidlo a druhý velitel dobrovolných hasičů, jakýsi pan Lišejka, hlavním povoláním majitel malé továrny na hořčici.

Pan Lišejka o tom nijak hlouběji nepřemýšlel, když za ním Kašpárek a Jozífek přišli a poprosili ho o klíč k požární zbrojnici – posílá je pan nadstrážmistr Funidlo a hrozně to spěchá...

„Ale samozřejmě, jistě – a pěkně ode mě pana nadstrážmistra pozdravujte!“

Jakmile dostali Kašpárek a Jozífek klíč, rychle běželi k požární zbrojnici, kde už na ně čekala babička.

„Řekněte mi, propánakrále – co to má všechno znamenat?“

„To hned uvidíš, babičko!“

Kašpárek strčil klíč do zámku a odemkl vrata.

Pan nadstrážmistr Alois Funidlo ležel v nejzazším koutě požární zbrojnice, mezi zdí a hasičskou stříkačkou. Byl od hlavy až k patě omotaný požární hadicí. Na jednom konci z ní čouhaly bosé nohy a na druhém krk a hlava. Na hlavě měl naražený prázdný kbelík na vodu – proto zněl jeho hlas tak slabě a cize a Kašpárek a Jozífek ho nepoznali.